

som den, der hele Livet igennem har ødelagt sin Indkomst. Jeg synes, at her er en hel Række Tilfælde, der pege i samme Retning som dette, at man vil beskattede den Mand, der pensionerer sig selv, haardere end den, der har ladet fem være lige.

Overfor Forslag, som jeg finder uforvarlige, ligger det nær at spørge: Hvad ligger der til Grund for disse Forslag? Hvad har begrundet deres Fremkomst? Er det i Konsekvens med Lovgivningsmagtens øvrige Stilling? Der forekommer det mig, at man fra anden Side bliver mig Svar skyldig. Jeg skal først vende mig til det Spørgsmaal om Forslaget er begrundet. I Forslagets Motiver findes der ingen Begrundelse, men i Kommissionsbetænkningen finder der en Begrundelse Sted, idet man, efter at have talt om, at Nedsættelsesprocenten bør forhøjes fra 65 til 80 pCt., siger: „For at disse Nedsættelser ikke skulle medføre en Stigning af Ligningsprocenten, foreslaas det, at Forhøjelsesprocenten sættes op fra 25 pCt. til 35 pCt.“ Det vil altsaa sige, at medens Befolkningen i al Almindelighed, saaledes som den finder Udtryk i de 14 Medlemmer af det Udvalg, der her er Tale om, siger, at det kunde være rigtigt at nedsætte eller udvide Nedsættelsesprocenten, finder man det ikke rigtigt, at det er Samfundet i al Almindelighed, der skal betale dette. Nej, man lægger det blot over paa den Ende, hvor der allerede finder de forholdsvis største Ydelser Sted, og siger: Lad dem alene betale det. Dertil er nu altsaa kommet Udvalgsforslaget, der yderligere vil beskattede visse store Indkomster ved, at Udvidelsesprocenten udvides ud over Forslagets 35 pCt. til 50 pCt. Jeg kan ikke se andet, end at denne Begrundelse er, jeg vil kalde det, forholdsvis tynd, og skal vende mig til at spørge, om det er i Konsekvens med Lovgivningsmagtens øvrige Stilling.

Jeg skal da blot se hen til det Forslag, som dette høje Ting har vedtaget i Fjor med Hensyn til Kommuneskatten i København. Man skulde da tro, at der skulde være en vis Overensstemmelse imellem Love, der ligge hinanden saa nær, men Forholdet er, saa vidt jeg har forstaaet det, at i Loven om Indkomstskat til Kø-

benhavns Kommune af 18. April 1910 begrænses Svingningerne i en saadan Grad, at mellem 2000 til 6000 Kr. stiger 2,4 til 3,2 og 3,6 til 3,7 og hvis vi gaa saa vidt, at vi se fra 2000 Kr. Indkomst helt op til 20,000 Kr., stiger 2,4 til 3,4, og 3,6 stiger til 4,3. Det vil sige, at det bliver vistnok mindre end 50 pCt., medens de Forslag, vi her tale om, tillade en Udvidelse af 900 pCt. Jeg kan som sagt ikke faa Øje paa Ligheden mellem de to Standpunkter inden for dette høje Ting.

Naar jeg altsaa er imod Forslaget paa disse to Punkter og anbefaler mit Forslag, er det ud fra den Betragtning, at Forslaget, som det foreligger, ved sin Udvidelse af Kildetillægene repræsenterer en Kap-sun paa Sparelysten, paa Initiativ og paa Flid i Danmark, for hvilken jeg ikke vil være med til at tage Ansvar. Jeg tror, at en Lovgivningsvirksomhed i denne Retning, sammenholdt med Lovgivningsvirksomheden paa de Punkter, jeg før nævnedes, vil virke i Retning af at holde Initiativet og Fliden nede og vil være medvirkende til, at den dygtigste Del af Danmarks Ungdom i Stedet for at løbe den Risiko, som altid er forbunden med at arbejde i selvstændigt Erhverv, vil gaa ind til Funktionærstillinger, hvad jeg ikke anser for ønskeligt, eller til, at vi oparbejde en ny Eksportartikel for Danmark, nemlig Eksport af dygtige Mænd, det vil sige den for-dærveligste og skadeligste Eksportvirksomhed, man kan etablere i et Land.

Jeg er selvfølgelig forberedt paa, at jeg, ligesom jeg har staaet ene i Udvalget med mine Forslag, ogsaa vil komme til at staa ret ene i dette høje Ting, og jeg er derfor forberedt paa at tage mine Forslag tilbage. Jeg holder ikke af i et Forhold som dette at tale om mig selv og er derfor glad over, at det ærede Medlem, jeg tror for Københavns 10de Valgkreds (Bang), drog min Person frem, idet han nævnedes mig som „det saakaldte Venstre-medlem fra Nyborg“. Det løser en bunden Tanke hos mig, idet jeg har været forberedt paa, at for saa vidt man overhovedet burde gaa ud fra, at man vilde beskæftige sig med et menigt Medlems Person eller Tanker, vilde man sige, at mit Standpunkt i denne Sag var et Klasse-standpunkt og dermed et egoistisk Stand-